

Megjelenik a lap **Temesvá-**
rótt minden kedden.

Előfizetési díj akár helyben,
akár postai szétküldéssel:

Egész évre 6 ft. pp. = 6 f. 30 kr. ujp.

Fél évre 3 ft. pp. = 3 f. 15 kr. ujp.

A helybeli előfizetők a lap ház-
hozfordásáért rendelést tehetnek.
a lap kiadó hivatalában.

Szerkesztői iroda: belváros,
bécsi utca 68. szám, első emelet.

DELEJTŐ.

A tudomány, anyagi érdekek és szépirodalom közlönye.

Jelige: Csak az a nemzet vész el, mely önmagát elhagyja.

Előfizetelni helyben a szer-
kesztőségénél, vagy a helybeli könyv-
kereskedésekben; vidéken min-
den cs. kir. postahivatalnál szer-
kesztőséghez utasítandó bérmentes
levelekben.

Hirdetések minden közhasználat-
ban lévő nyelven fölvételnek. A
beiktatásért minden három hasábus
egyes sorért 4 p. vagy 7 új kraj-
cárnyi díjszámítatlik.

Kiadó hivatal: belváros, bé-
csi utca Uhrmann Márton
műkereskedésében.

Kedd, március 27. 1860.

13. szám.

Harmadik évi folyam.

Az új iparrend gyakorlati jelentősége népgazdászati viszonyainkban.

II.

Midőn az új iparrend szabványait részletesb elemzés alá vesszük, nem akarván országgazdászati elméletet írni, csak azt jegyzük meg: hogy List Fridrik szerint, valamint voltak s vannak kormányok, melyek a nemzeteket számításaikból teljesen kihagyták s be nem veszik, — úgy léteznek országgazdászati intézkedések, melyek néhol a vagyonságtól nem látják az egyes embereket; — másutt ismét, hol a műipar és népgazdászati mozgalmak testvéries kapcsait nem méltányolják eléggé. S ez mindenestre szerencsétlenség, mivel lenyűgző akadályául szolgál mindkét érdeknek. Ez más szóval annyit tesz, mint bizonyos törvény által versenytébrésztetni; a verseny által sok és olcsó munkát, s így a vevőknek minél több kedvezményeket nyújtani. Igen, de hát nem egyoldalú törekvés-e az, midőn valamely törvényhozás csupán a vevőt tartja szem előtt, az eladóval s természetnyi árával vagy általában a munka értékesítésével pedig nem gondol? Nem annyit tesz-e az, hogy az országgazdászati azon három főláncszeme között, melyet anyagi, szellemi s közvetítő munkának, szorosabban népgazdászati s nyers termelésnek, tudománynak és művészetnek, iparnak és kereskedelemnek nevezünk — csupán egyik van rendben, vagy összeköttetésben egyik sem a másikkal? Valóban, midőn az iparérdekeket, a munkát és versenyt rendezzük, lehetlen figyelemmel nem lenni a népgazdászati foglalkozás és érdekek azon nemeire is, melyek nem képeznek ugyan magukban szoroson vett ipart, — de mégis fejlettebb munkával járnak, mint különösen a mezőgazdászattal összekötött iparvállalatok. Jó, s minden igényeknek megfelelő ipartörvénynek tehát csak az olyat nevezhetjük, mely, midőn a munkaverseny kapuját megnyitja az iparmozgalmak számára, teljes szabadságot enged a népgazdászati tevékenységnek.

E szempontból mérlegelve az új iparrendet, lehetetlen némely megszorításokat ki nem emelnünk. Az új törvény ugyanis az iparfoglalkozásoknak két nagy osztályát állította föl, u. m. a szabad és

engedélyezett iparok osztályát, meghatározván különösen, hogy melyek az engedélyhez kötött s melyek a hatósági engedély nélkül is üzhető iparok (33, 16 s 3. §.). Tekintvén különösen az engedélyezett iparok osztályát (16, 33. §.), azt találjuk, hogy ebben annyi mindenféle iparfoglalkozások kötvék engedélyhez, miszerint a szabadon üzhető foglalkozásra alig marad fönn valami jelentékenyebb iparág, sőt, hogy a mezőgazdászattal szoroson összefüggő iparok is, mint például: len- és kenderáztatás, gyertyaöntés, szappanfőzés, mesterséges trágyakészítés, fagygyuolvasztás, olajgyártás sat. (33, §.), — az üzlettelepek föllállítására nézve, mind külön hatósági engedélyhez kötvék. Ezeket valóban, valamint mind azon közvetítő iparmunkát, mely a népgazdászattal szoros összefüggésben áll: óhajtottuk volna a szabad iparok osztályába soroztatni; mert ily foglalkozásokban az engedély szükségessége csak zsbibasztja a gazdasági tevékenységet; nagy mértékben nehezíti a versenyt s mintegy kettémetszi azon természetes kapcsolatot, mely a mezőgazdászati és iparos élet között, főleg nálunk Magyarországon, a szükséges átmeneti fokozatot képezi. A vendégelési és italmérési iparjog továbbá, szintoly szabályozás alá esik, melyet szerettünk volna az ugynevezett regalejogokkal combinatív formulázásban szemlélni. A vendéglősi és italmérési ipar t. i. szintén az engedélyezett közé soroztatik (28. §.), a mit mi elvben helyeslünk ugyan; de a mire nézve, mint-hogy Magyarországon főnáll még a regalejog is, bővebb alkalmazásban kívántunk volna látni. Mert most kérdés: hát azon földesurak, a kik regalejognál fogva eddig vendéglőket s korcsmákat tartottak, bort és pálinkát mérettek, kötelesek-e új engedélyekért folyamodni? Így továbbá a malomjog és lisztkészítésre nézve is, mely iparág mezőgazdászattal szintén szoros összeköttetésben, de melyre nézve némely földesuri jogok mindezideig sincsenek tisztába hozva, kimerítőbb tájékozást óhajtottunk volna az új iparrendben.

A mi már ezen új törvényben az ipartársulatok szervezetét illeti, nagyon természetes, hogy miután az csak korlátozott alakban fogadta alapul az ipar-szabadság elvét, a céhrendszer megszüntetése sincs; sőt a rendszer újabb alakzatot nyer (106-130. §.).

Dicsérendőnek tartjuk azonban azon elv megállapítását, miszerint az újabb céhek alakulásánál s átalakulásánál, mint régebben, s különösen az 1729: 10- s 1715: 79-iki magyar törvényekben említett visszaélések nem türetnék; az ipartársulatokba valás és nemzetiségi tekintet nélkül mindenki beléphet. Mindemellett távolról sem kell képzelnünk, mintha itt V. Károly, Erzsébet angol királyné Sully, s Colbert irányzataival találkozandunk, vagy Child Josiás és Smith Ádám föllengző elveit megtestesítve tapasztalandjuk. Ezek teljes iparszabadságra törekedtek s a céhi egyedáruság bilincseiből egyetlen merész ugrással akartak kibontakozni; az ausztriai törvényhozás ellenben, mérsékelt lépésekkel akar előrehaladni; ezek, midőn az iparviszonyokban a munkát rendezték, figyelemmel voltak a munkabér meghatározására, mint szintén a munkaadó s a munkateljesítő mesterlegények közti viszonyokra is; — az az: mindezek jogot adtak a mesterlegényeknek is, a miből az következett, hogy Poroszország ipartörvénye nevezetesen, megengedte a mesterlegényeknek is, miszerint magok közt az ipartársulatoknak nevezett céhek mellett, külön egyesületet képezhessenek s tulajdon jogviszonyaikról, a szolgálati érdekekről s a munkadíj mennyiségéről önmaguk is gondoskodhassanak s határozhassanak. Az ausztriai új iparrend ezen kedvezményekben nem részelteti a mesterlegényeket; mivel ők, mint maguk a tanoncok is tagjai ugyan az ipartársulatoknak; de külön együletet maguk közt nem képezhetnek; sem a mondott ipartársulatokban szavazattal nem bírnak. Így tehát a munkateljesítők nagy osztálya új iparrendünkben képviselve nincs; a szolgálati viszony s munkadíj meghatározása ezentúl is a céhbéli mesteremberek kiváltsága lesz. Már pedig, hogy ezen jogállapotból önként fog következni, miszerint az önálló ipart nem üzö munkások osztálya gyakran ki lesz téve a céhbéli mesteremberek s ipartársulatok kényének, könnyen belátható; valamint az is, hogy ép e miatt, a munkaadók és munkateljesítők között számtalan izetlenségek fordulandnak elő, s hogy végre: igen sok mesterlegény inkább fog oly iparvállalkozó műhelyébe lépni ki a céheknek nem tagja. Ezen hiányokon azonban, úgy hiszszük pótrendeletek által fog a törvényhozás segíteni, s hogy: a mi halad, el nem marad.

Mészáros Károly.

Külföldi levelek.

IV.

Rigi-Kulm 1859.

Wäggisbe négy francia társaságában jövék, kik szintén a Rigin szándékoztak az éjet tölteni. Azért megérkezésünkkor mindjárt lovakat bérelénk; mert

a hegy magas, s a szálloda, melyben megkelle hálunk, távol volt; 3 és $\frac{1}{2}$ órányira lóháton. Egyébiránt az ösvény, melyen haladtunk, jó karban tartva, helylyel közzel meredek, de bátorságos. A lovak úgy ismerik már ezen utat, hogy jobban vigyáznak mind az, a ki hátukon ül. Az én paripám legalább igen szelid és előrelátó volt; úgy hogy rajta bizvást elmerengheték, míg ő nehéz léptekkel, néha ügetve, a kacskaringós uton mindig magasabbra tört. Néha megállottam, hogy a szegény pára pihenjen, és én annál tovább gyönyörködhessem a természet szépségein. A Rigi-re ugyan több ut is vezet Immensee, Goldau, Küssnacht és Viznauból; de nem hiszem, hogy valamelyik fölülmulná a Wäggisből jövöt szépségben, változatosságban, kényelemben, kellemben; hol a tárgyak nagyszerűsége és sokfélesége által a lélekre gyakorolt benyomások nem egyszerre rohanják meg az embert, hanem az uttal együtt fokonykint emelkednek, növekednek és elegendő időt engednek az élvezésre. Midőn a Nagelflue alkatu sziklák alatt, melyek a hegy tömegét képezik, elmenvén mindig más és más oldalról láttam a vidéket, mindig nagyobb kiterjedést nyert előttem a tó, mindig több hegycsucscsal találkozám, és ezen felséges panorámában mindig több és több gyönyörűséget lelék, utoljára oly élénken és oly mélyen benyomódott annak képe emlékembe, hogy azt soha el nem feledem. Fél magasságra valánk, s a nap már hanyatlani kezdett; ekkor megszorítván a pejt, gyorsítottuk lépteinket, hogy a nap lementét a Känzli-ről, mely a hegy nyugoti oldalán kiálló térfokot képez, és el van látva ülőhelyekkel, — kedvünk szerint szemlélhessük. Még most is gyönyörködöm a pillanatban, melyet itt örömtelven élvezék. A nap nyugta mindig valami költőiséggel bír, mindig valami titkos büt, valami édes kint fedez; mintha az elvesztett boldogságot, vagy az elhaló reményt ábrázolná, a mulandóság végső csillámiban; de ennyi bájnak, ily megható jelenetnek rég nem voltam tanuja, mint midőn a szabad Schweiz hegyormain az éghez is közelebb érezvén magamat, az utolsó fény-sugártól bucsut vevék. Az idő szürkülni kezdett, a havasok háttérbe vonultak; hosszú, szintelen árnyékok szállottak a völgybe le, és mire fölértünk a Rigi-Kulm-nak nevezett fogadóba, egészen bésötétedt. Itt hamarjában szobát rendelvén magamnak, és Bürgi Ritschard jól ellátott étteremében, — mint-hogy egész nap rá nem értem, — a test szükségleteiről is gondoskodván, ismét kimentem a szabad ég alá, a messzelátóhoz, hogy onnan a csillagokat, azoknak fényét és állását vizsgáljam. Szép őszi éj volt; az ég tiszta, a lég hűvös, s a csillagok rendkívül fényesek. Először is a sarkcsillagot kerestem fel, azután a lantot, hattyut, sast, vadászkutyákat sat. mint régi ismerősöket üdvözlém; és majdnem azt hívém; hogy otthon vagyok, mert ezen földre is ugyanazon ég borul, s ugyanazon csillagok mosolyganak.

Menny és föld istene,
Kegyed mi végtelen!
Hogy nem hagysz engemet
Eny- és gyönyörtelen.

Öröm fog el, midőn
A szép természetet
Remek csodáiban
Szemlélnem engeded.

(Czuczor)

Igy merengék magamban; de a csipős őszi szél csakhamar beszólitott szobámba, és alunni menék, azon szándékkal, hogy a legelső kúrtriadásra talpon legyek, s hajnal hasadtakor a fölkelő napnak elébe siessek. Azonban a szél mindig erősebb lön, míg végre oly hatalmasan zugott, hogy a ház minden ajtaja, ablaka remegett bele. E szerint kevés kilátásom lévén a szép reggelhez, elszunnyadék, s oly mély és oly édes álom szállott reám, hogy csak a kürt harsogó szava, mely a közeledő hajnalt szokta jelenteni, verhetett föl nyughelyemből. Ekkor mindnyájan, kik a fogadóban szállásolánk, számra mintegy negyvenen, különböző nemzetbeliek, gyorsan felöltözvén, a messzelátóhoz futottunk, és köpenyeinkbe jól béburkolva, vártuk a gyönyörű látományt; míg a szürke homály egészen elenyészett, mindig világosabb és világosabb lön, a felhők lassankint pirkulni kezdtek, s az első sugarakat az Uri-Rothstockon, utóbb a berni havasokon is megpillantottuk. A Rigi tövében elnyúló völgyeken, az arthi, goldaui és küssnachtsi oldalon, sűrű fellegeként uszó ködfátyot fekiűt; mely első pillanatra, a reggeli szürkületnél, azon gondolatot idézte elő, mintha ott mind tavak volnának. Csak midőn a hajnal bitorában oszlani kezdtek, s mintha azok is a fölkelő napot köszöntének, csendes nyugalommal emelkedtek a hegyre fel, körülfigyván azt, mint valamely fellegrönt, — akkor vettük észre csalódásunkat, akkor tisztult ki előttünk az egész láthatár, és mi a nap lángoló arcánál egymásnak jó reggelt mondván, szerencsét kívántunk a tünemény szépségéhez; mert gyakran megtörténik, kivált így késő őszfelé, hogy több napot is eltölt az utas a Rigitetön a nélkül, hogy egy tiszta reggelre virradna.

Napfölkeltkor még egyszer körültekintvén az egész vidéken, jól szemügyre vettem a vierwaldstätteni és zugi tavakat, az urii, schvyzi, unterwaldeni és berni havasokat, s az egyes említésre méltó helyeket, Küssnachtot, Habsburgot, Luzernt és Sempachot, számos más falvakkal és városakkal, melyek a hegyek tövénél, s a tavak partjain elszórva, a legregényesebb alakban tűnnek fel; s azután örök isten hozzád-ot mondván a szép vidéknek és a boldog országnak, visszatértem szállásomra. Itt, miután a reggelimet elköltöttem, s az árjegyzéket kifizettem, — mely tekintve azt, hogy minden darab kenyeret, minden csepp vizet, messziről kell a hegyre felhordani, éppen nem volt felesleges, — ismét ut-

nak indultam, a hegy ellenoldalán, gyalogosan Arthba lemenendő. És ezt ajánlom mindenkinek, a ki valami szépet akar látni, tapasztalni, és élvezni; menjen föl a hegyre lóháton, de le gyalog jöjjön, és mindig más uton. Én a Klösterlinek nevezett capucinus zárda és bucsujáró kápolna felé, mely évenként messze vidékekről, ezerek által látogatattatik, és minden tekintetben figyelemre érdemes, — vettem utamat, és jó három órai gyalogolás után Arthban valék, a Zugi tó partján.

Pados János.

Az eperjesi vagy helyesebben mogyoróskai vizimészről.

Magyarországnak különféle nyers terményekben gazdagsága már közpéldabeszéddé vált, pedig sok természeti kincsünk van még, melyeket magunk sem ismerünk eléggé. Itt csak a vizimeszet veszem fel, mely minden építményeknél, melyek állandó nedvességnek vannak kitéve, nélkülözhetlen építési anyag.

Itt Pesten a fővárosban hasonló építményekhez ezelőtt Ausztriából hozták be a szükséges vizimeszet. Ujabb időkben a szerémségi kiszorította az ausztriai; azonban az eperjesi vagy helyesebben mogyoróskai vizimész, jóságot és jutányos árt tekintve, mind kettővel nem csak diadalmasan kiállja a versenyt, hanem azokat jóval felül is haladja.

Mogyoróska, kis tót falu 325 lakosával fekszik Zemplén vármegyében a varanói járásban, Varanóhoz 2, Hanusfalvához, mely utolsó postája, $\frac{1}{2}$ órányira a Tapoly folyó mentiben, mely itt egy liszt-cémet és fűrészmalmot hajt. Hajdan a Báthoryak fejedelmi jószágaihoz tartozott; aztán Csáky, Almásy grófé, később Péchy és Szinnyey nemes családoké volt; mostani szerény birtokosa pedig Benczur József ur, egyik kitünőbb iparosunk. Határának lapályos része fekete agyag és homokos jó termőföld; dombjai sárga meszes agyagot tartalmaznak. Kiterjedése 2300 hold, melyből 1900 hold az uraságé, beleértvén az 1170 holdra terjedő szép bikkes erdőt.

Ezen jószágnak legnagyobb kincse és sajátsága azon meszes márga, melyből mostani birtokosa itt helyben készíti a hirre kapott s eperjesi név alatt ismeretes cémentet vagyis vizimeszet, mely a párisi iparkiallitásnál 92 különféle cément nemek közt, melyek a világ minden részéből összeállítottak, érdemre méltónak ítéltetett. Ezen vizimész, ellentétben a közönséges fehér mészszel, melynél nem is drágább (mázsája hordóstul 1 forintért árultatván), viz alatt, s nedves helyeken rövid idő alatt kövé válik, s így megbecsülhetlen építési anyag ott, hol szárazság és szilárdság kívántatik, s vizrongálásokat és nedvesség okozta károkat kell távol tartani:

tehát nedves lakok, pincék, raktárak kiszáritására, csatornák, árnyékszékek, hidak, zsilipek, gyárok. istállók, vízmedencék, parkányok, padolazatok, fallábak, járdák, stukaturák, erkelyek, fürdők, kémények, falfedezetek, trágyagödrök, jégvermek sat. előállítására, a mikor szükséghez képest homokkal kevertetik. *) Megrendeléseket e vízi mészre Benczur József tulajdonos ur készséggel elfogad és pontosan teljesít.

Fényes Elek.

Régi levéltárca.

(Közli Szilágyi Sándor.)

Tudós barátom Dr. Ötvös Ágoston urtól a múlt nyár folytán egy halmaz nagyérdemű oklevél gyűjteményt kaptam, részint eredetieket, részint általa lemásoltakat. Ezek közül hármat bemutatok most e lapok olvasóinak, melyeket maga tudós barátom másolt le.

I.

Gabriel Dei Gratia Princeps Transsilvaniae Partium Hungariae Dominus et Siculorum Comes etc.

Egregie Fidelis nobis dilecte salutem et gratiam nostram.

Doboka vármegyének egyik fő ispánnya fatali necessitate tisztitől megválván: Hatvani Zsigmond uramat választattuk helyette második fő Ispánunknak. Hagyjuk azért és parancsoljuk, hogy ez levelünk látván, mingyárast egy bizonyos napra Széket hirdetvén Szantay Mihály belső Szolnok vármegyének vicze Ispánnját melléje vévén Hatvani uramat az mi Commissiónk mellett szép modjával commendálja bé. Secus non facturus. Datum in civitate nostra Alba Julia die 3-tia mensis Novembr. anno Domini 1610.

Gabriel Princeps m p.

Az eredetiből, mely nagyon összerongált, és téntaszint vesztett iromány. A külcim hiányzik; de minden hihetőséggel Doboka vármegye 1-ső Főispánjához, Mindszenti Benedekhez, volt intézve. Találattik a károly-fejérvári országos levéltárban.

Hatvani Zsigmond 1612—15 volt főispán Hodor K. Doboka megyéje 411. l. szerint. Azonban e levél bizonyossága szerint ő 1610-ben neveztetett ki.

*) Bánságban Oravicabányán is nagy mennyiségben találattik vízépitési mész, melyet szakemberek felettén dícsérnek, és mely az ország határain túl is szállittatik. (Szerk.)

II.

Anna Bornemisza Dei Gratia Principissa Transsilvaniae, Partium Hungariae Domina et Siculorum Comitissa etc.

Provide, nobis grate, Salutem et gratiam nostram.

Minapiban küldöttük vala Gyulai István hivünket hozzátok, hogy az Solnai szénája felett való veszekedéseknek szakadna vége; mely mi úgy tudtuk ez ideig elis igazodott akkor. Most mind az által, az mint Solnai által tudositottunk háborgatni akarod, és szénáját elvitetni Parantsoljuk azért serio, szénájának hagyj békét, ha már le kaszáltatta hadd hordassa el is. Annak utánna eligazítjuk: ha az ő háza után való e vagy nem? — több parancsolatunkat ez dologrol ne várj, mert hidd meg rosszul jársz. — Secus non factur. Datum in Castro nostro Radnoth 21. Augusti 1664.

Anna Bornemisza m. p.

(P. H.)

Provido Joanni Riti Portionis nostrae Gálfalviensis etc. nobis grato.

Leiratott az eredetiből N. 5 W. 6. — 113 szám alatt.

III.

Mi Udvarszékben Medeseren lakó J eddi Pál és Küküllővármegyében Balázstelkén lakó Csontos István, és Ebesfalván lakó S úri András nemes emberek: Adjuk emlékezetére mindeneknek, a kiknek illik, az mi levelünknek rendében mind mostaniaknak, mind jövőbelieknek, hogy in anno praesenti 1654. die 26-a Martii mikoron volnánk Küküllő-vármegyében Ebesfalván a Tekintetes Nemzetes Apafi Mihály uram házánál, — küldé be mi előttünk a fen megirt vármegyében Z ágorban lakó néhai Galgoczi János meghagyatott özvegye Fiját Galgoczi Jánost, nemzetes Apafi Mihály uramnak, és az ő kegyelme fele égének Bornemisza Anna asszonynak, egy atyafiától ifju Ardas Jánostól Háromszéken Csernaton Hadnagy István jobbágyától maga szabad jó akaratja szerént örökös jobbágyul fiuról fiura, maradvárol maradvára megmásolhatatlanul: ezt viselvén előtte Galgoczy Jánosné: mivel ő gyámoltalan szegény árva lévén, mások valami oly nemes emberek ilyen gyámoltalan árván ne kapdossanak, ez okon küldötte Apafi Mihály uramnak, és az ő kegyelme feleségének Bornemisza Anna asszonynak örökös jobbágyul: hogy ő kegyelmök a fen megirt Galgoczi Jánosnak gondját viseljék, és másoktól megoltalmazzák. A gyerek is Galgoczi János 13 esztendő lévén, maga szabad jó akaratja szerént, senki sem kénszeritvén, maga kezét nekünk beadván: köté és adá magát örökös jobbágyul fiuról fiura meghihetetlenül Nemzetes Apafi Mihály uramnak és az ő kegyelme

feleségének nemzetes Bornemisza Anna aszszony-
nak. Mely dolgot mi fen megirt Birák fide nostra
mediante megirtunk, és pecsetünkkel meg erősített-
tünk. Datum in Ebesfalva anno et die supra notat.

Judices Jidem qui supra
Jeddi Pál Csonotos István Suri András.
(P. H.) (P. H.) (P. H.)
Correcta per eosdem.

Kivülről: Galgoczi János beadásáról való levél.

Leiratott az eredetiből, mely megvan a
károlyfejevári könyvtárban. N. 5. W. 7. — 14.
szám alatt.

Jegyzés: Ez a Galgoczi János, később u. m.
1666 Apafi fejedelem csatloja lesz.

T Á R C A.

Egy bokor két virága.

(Történeti beszély.)

Irta Remellay Gusztáv.

(Folytatás.)

Azonban arra, hogy az ellenkező esetben is lemond a
tusról, nem határozta el magát, — mert már azt is, a
mire késznek nyilatkozott, elegendő áldozatnak vélte.

S bár mily szigorú szempontból hozzuk is ítéletünket,
nem lehetett őt kárhóztatni ezen határozatáért, mert azon
esetben, ha Jolán még nem szerette Jenőt nem érezhette a
vesztességet, s egy pernyi fájdalmat sem szenvedne, más
ifju szerelme által boldog lehetett, míg ő neki hosszas, mint
hitte soha el nem muló fájdalomnak kellett volna magát ki-
tenni, ha feltétlen lemondást határoz.

De fájdalom! a diadal melyet ezen estén vívott jobb
szelleme, csak rövid ideig biztosítá ennek uralmát, mert a
mint Pozsonyba ért, — hűtlen lón ahhoz, a mit honn hatá-
rozott.

Kitudván ugyanis eszközölni atyjától az engedelmet,
hogy néjéhez mehessen Pozsonyba, a mint odaért rögtön
Jolánhoz sietett, hogy mindjárt megtudhassa, ha vajjon ha-
tározata megtartásával, — mert ekkor még elvult tökéltre
feltételéhez ragaszkodni, — számolhat-e reményei teljesíté-
sére — vagy más szavakkal, hogy megtudhassa, hogy nyu-
godtan ver-e, vagy fellobogott már Jolán szive.

Ha én, ki még nem is láttam meg őt, oly lángolóan
szerettem — ijesztgette aggodalma, midőn a zárda felé tar-
tott, — nem kell e joggal félnem attól, hogy Jolán ki látta,
s ki talán a miatt, hogy atyánk által küldetett hozzá, gya-
nithatja mi célból látogatta meg, szerelemre gyullad iránta,
oh ha az történt meg, ugy boldogtalan leszek s a zárdába
honnan hazatér hugom fogok menekülni keblem kinjaival.

Alig hogy kibontakozott huga ölelő karjai közül, e
kérdést intézte hozzá-

Volt már nálad Zsarnay Jenő?

Jolán elpirult, lesüté szemeit s nem felelt.

Dóra elfordult, hogy ne lássa huga a hatást, melyet
előidézett arcán a tudat, hogy Jenő már szerettetik Jo-
lán által.

Ezt olvasta ki növére arcából s szemeiből is, midőn
erőt vévén ismét feléje fordult.

Igen! — válaszolt ekkor Jolan, — már többször volt
nálam.

S hogy beszéltél vele, nemde mindig tanuk előtt? —
kérdé indulata által elragadtatva.

Igen, mindig csak tanuk előtt, — válaszolt Jolan fő-
lötte zavartan, — s szóltál-e te is már vele, — ha netalán
visszajött Pozsonyba, mert mára igérte bazaarkezését.

Nem! én még nem szóltam vele! — felelt Dóra töké-
letesen visszanyerve maga fölötti uralmát. — Tehát mára vá-
ratik vissza, hisz néniék azt mondta, hogy csak holnapután
jön meg.

Néniéknek azt mondta midőn elment, — csevegett en-
magát elfelejtve Jolán, kinek mondhatlanul jól esett, nénje
szívébe önthetni első titkát, — de én tudom, hogy még ma
Pozsonban lesz.

S hogyan tudod ezt?

Hogyan! — mondá angyali mosolylyal elpiruló arcán
a keblét feltáró szüz, — hát ezen levélkéből.

Ezt mondva kivett kebléből egy levelkét s átadta Do-
rának.

Mit, ti már leveleztek? kiáltott ez fül.

Igen! válaszolt reszkető hangon Jolán.

Dóra az alatt végig futotta a levelet, mit azonban el-
fordulva tön.

Arca halovány volt, szemeibe könnyek tódultak, szívét
mondhatlan fájdalom kinozta.

A levél a viszonyos szerelem nyelvén volt írva; —
tartalma meggyőzte, hogy Jolán az első szerelem legforróbb
hevével szeretvén Jenőt, ez már kicsalta viszonyszerelme val-
lomását.

Megfeszíté egész erejét, hogy uralkodhassék maga fö-
lött, mosolyt szenvedgetett, s testvéri örömet s részvétet
szinlelt.

Ej ej! kis hamis! — mondá, — ám ki hitte volna,
hogy be sem várod, míg elhagyod a zárdát, hanem már itt
szósz szerelmi viszonyt. — —

De ne félj, nem kárhóztatlak, — mert hisz atyánk aka-
rata, hogy egyikünket nőül vegye.

Dóra hangja reszketett, midőn az egyikünket szót
mondták ki ajkai, melyeken égette a hazugság, hogy nem
kárhóztatja huga tettét.

Tehát te forrón szereted őt! — kérdé.

Igen! igen Dóra! válaszolt Jolán nénje keblére dölve.

S most nemde — beszélé ismét az irigy testvér, —
fölötte jól fog esni, ha keblemben öntheted titkodat, — jer!
ülj le ide mellém, s beszélj el mindent, — őszintén s min-
den tartózkodás nélkül, mert hisz én szerető testvéred va-
gyok s örülök boldogságodnak.

Lásd! — mondá, elővévén kebléből az arany szívet, —
lásd mindig keblemben hordom hajadat.

Én is a tiedet, — válaszolt Jolán, — s mellette az
övét. —

Elővette a keblében volt arany szívet, s Dóra kezébe
adta. —

Ez mintha égő parázsot fogott volna meg oly perzselő
volt reá nézve az arany szív, melyben Jenő haját, huga
iránti viszonzott szerelme jelét tudta.

Jolán örömeiben zokogva pihent keblén.

Dóra még mindig megtartá maga fölötti uralmát, de
keze görcsösen szorítá össze az arany szívet.

Azt óhajtá, bár Jenő szive lenne kezében s belőle a huga iránti érzeményt kisajtolhatná.

De azért művészileg játszotta a szerető nővér szerepét, s Jolán néhány perc alatt egészen kitárta előtte szívét.

Elmondta, hogy szívében, mely (e tekintetben is csatlódott hát Dóra) már előbb sovárogni kezdett a szerelmi boldogság után, mely felől több társnéja csevegett előtte, azonnal a nint atya levelével elejbe lépett Jenő, egy hang szólanlott meg, mely azt mondta: Im ez az ifju kit számodra rendelt a szerelem nemtője.

Igen! igen! — rebege rövid szünet után, a szive tükrét néjje elejbe tartó szüz — szívem ezt sugta, s azonnal reményleni kezdtem azt is, hogy ő, kinek arca, tekintete s hangja oly varázsszerűleg hatottak reám, nem ok nélkül jött hozzám atyám levelével. — Mondhatlanul jól esett hinnen hogy —

Hogy — vágott közbe Dóra! — azért küldetett hozzád, hogy —

Szeressem! — egészíté ki néjje szavait Jolán, — igen ezt hittem azonnal s nem fejezhetem ki, mily édes érzést fejlesztett szívemben ezen hit. Oh! én már első találkozásomkor forrón szerettem őt, s ha bár elpirulva sütöttem is le szemeimet, míg velem beszélt, mégis tudtam kémlődve tekinteni arcára.

Nemde, hogy kiolvashassad belőle mily benyomást tettél reá? — kérdé Dóra, kinek nagy megeröltetésébe került, a kinos szerep folytatása.

S mit olvastál ki arcából, azt-e a mit óhajtottál! — beszéle kebléhez szorítván Jolánt, mert félt, hogy ha reá néz huga, kiolvashatja zilált vonásaiból, hogy tétetett az öröm és a részvét, melylyel szavait hallgatta.

Igen! rebegett Jolán s elmondta, hogy Jenő már másnap lelt alkalmat egy a zárdába bejáró leányka által becsempészni egy levelet, melyben előadta, hogy már azelőtt látta, s szerelemre lobbanván iránta, megkérte atyjától kezét s hogy ez arra utasítá, hogy nyerje meg szerelmét.

Elmondta, hogy az ifju ezen szerelmet tolmácsló levelét olvasva, mondhatlanul boldog volt, s hogy ha bár ez alkalommal nem teljesítette is az ifju kérését a válasza nézve, sőt a második levélre sem felelt, a harmadikra válaszolt már, mert Jenő, ki e közben meglátogatta, a harmadik levélben azt írta, hogy minek vonakodik tolmácsolni, azt a mit elárult zavarán minden tekintete s egész valója, midőn másodsor találkozottak.

(Folytatatik.)

Heti szemle.

— A bajai kereskedői kebelzet a temesvári kereskedelmi kamara közbejárását kérte, miszerint Baja és Mohács közt távirati vonal állíttassék. A bajai keresk. kebelzet a költségekhez hozzájárulni kíván.

— Bánsági birtokos báró Lo-Presti Árpád a magyar akademia céljaira 40,000 forinttal hozzájárult.

— Versec városa, hol eddig 3 országos vásár tartatott, folyamodott, hogy évenként egy negyedik nagy vásárt is tartasson. A kereskedelmi kamara pártolta e kérelmet, és február elsejét tartotta legjobb időnek a vásár megtartására.

— Delia k. a. hir szerint busvét után megint jön hozzánk vendégszereplésekre.

— Mult Józsefnapiján vezette oltárhoz Űrményi József bájos menyasszonyát Vukovics Marcsát, az ismert nevű Vukovics Sabbas leányát. Az esketési szertartást a székesfehérvári püspök végezte. A főrendek fényes kísérete az ünnepet még ragyogóbbá tette.

— Pestvárosa község tanácsa mart. 17-én tartott ülésében azt határozta, hogy a magyar akademiának az ujon épült dunai kőparton körülbelül 1300 □ ölnyi területet felében ingyen, felében pedig □ ölenként 120 frtjával engedj át (az egész területet tehát □ ölenként 60 frtjával), oly feltételt csatolván ez átengedéshez, hogy a palotát három év alatt fel építeni.

— Riedl Szende, prágai egyetemi tanár s magyar akademiai I. tag, Prágában egy igen figyelemre és ajánlatra méltó irodalmi vállalatot indít meg, melyet, ohajtjuk, hogy a miveltebb osztályu magyar közönség telhetőleg pártolni fog. Derék hazánkfa „Irodalmi Lapok“ cím alatt tudományos tartalmu füzeteket szándékozik előfizetés utján kiadni, melyeknek fôladata lesz a szellemi élet komolyabb termékei iránti előszeretettel ébreszteni és fokozni. Az „Irodalmi Lapok“ ez évi kötete tíz füzetben (mindenik füzet 5—6 félvnyyi, s az első még márciusban) jelenik meg, s előfizetési ára, bérmentes küldés mellett, 5 ujfrt. Egyes füzet 60 ujkr. Az előfizetések és megrendelések március 25-dikéig a szerkesztőkiadóhoz küldendők Prágába (Zeltnergasse, Nro 597—1).

(P. N.)

— A világ tán egy országában sem lelhető a historiai mult iránti tisztelet oly közel, és oly sokszor vegyítve a legnagyobb kegyelethiánnyal, mint édes hazánkban. Felbuzdulunk nemzetünk őseinek és hőseinek megemlézésére, és még is elhagyunk pusztulni majdnem mindent, a mi azok működéséről látható jeleül szolgálhatna. Avagy hól vannak hazánkban azon városok, melyek a középkor, vagy bizonyos korszak típusát viselnék magukon; hol vannak a városrészek, hol az utcák, vagy csak az egyes épületek is, melyek nemzetünk leszállt generációt látták maguk alatt elhaladni. Nincsenek. Elpusztultak nyomtalanul majdnem azon építmények, melyekre mély tisztelettel tekint az utókor miveltebb lelkű fia, mert szeme elé varázsolják a régi századok szellemét. A mi régi épület-maradvány itt ott még létezik hazánkban, azt nem a kegyelet tartotta fenn, hanem létezik, mert elkerülte a romboló jelenkor figyelmét, mert feledékenységbe ment; és a régész az ilyeneket csak úgy fedezi fel, mint a természetbuvár az ázalékokat — (habár nem oly nagy számban) — t. i. élesített szemmel. Sok helyütt nálunk úgy bannak az épületekkel, mint a hatóságok az aktákkal: kidobják, ha megvénültek, és úgy látszik nem is sejtik, mily kincset pusztítanak el. A „Vasárnapi Ujság“ f. évi 12-ik számában hazánk egyik legjelesebb tudósa az ilyen vandalizmus miatt szintén feljajdul, és nevezetesen panaszkodik, hogy Szokolcza városa régi kaputornyát lerontotta, mely a maga nemében egyike legszebb emlékeinknek volt, és oly mű, minő hazánkban felette ritka. „Szük volt, mondják a kisvárosiak, és azért taval ledöntötték! Hasonlón mint Nyitra és Győr is taval egyszerre vetekedtek, ha nem is műemlékileg, de mindenesetre historailag érdekes és nevezetes kaputornyai lerontásán. Egyszerre annyit nőttek-e ezen apró városok napjainkban, hogy százados kapuikon ki és be nem fértek? vagy historiai önértetők növekedt el már annyira? Lehet azonban, hogy talán csak Bécs bástyái lerontását akarták megelőzni, nehogy őket a haladás e nemében még a főváros is megelőzze?! Már hiszen ilyesemben, hol emlékeink lerontásáról van szó, minket ugyan senki sem előzhet meg! Vagy volna-e e tekintetben hazánk oly árva szegény, oly tabula rasa, mint a minő? Pedig mily jól ott állhatott volna az a kapu itt is, meg ott is; és mily könnyen lehet vala azon a szük bejáraton is segíteni. Hátha például, mind a két oldalon tág bejárat nyitattik a városba, a közepén pedig, mintegy köztéren állva marad a kapu is, még pedig ily művészileg s építészi izlésben is díszes kaputorny. Nem volna-e az mintegy trophäum később a nagyobbodó város közepén? multjának egyik legszebb emléke, emlékekben ugy is oly szegény városainkban. Mily szépen lehetne aztán benne elrendezni a városi kis fegyvertárt, talán a levéltárt vagy idővel egy kis városi muzeumot, egy szóval: ritkaságai és ré-

giségei tárát?! Mindez már több kaputoronnyal megtörtént, ha nem is Magyarországon de a gondosabb külföldön; tehát probatum est! Ajánlhatjuk tehát mindazon városoknak, melyeknek kapujok s historiai önértékek szűkülni kezd. Ugyanis, hogy az ilyesmiben nem tudunk szintén már egyszer a magasztosb eszmék, kegyeletek és izlés külföldi divata után kapkodni.

Mindazokat kiknek ezen tanács már későn nem érkezik, arra figyelmeztetjük ez alkalommal, hogy míg a műveltség magasabb fokán álló férfiak számára az irodalom, a közzézetek, a művészet forrásai nyitva állanak, hogy nemzeti lelkesedésüknek táplálékot nyújtsanak, addig a népegyeszerű fia csak a hagyománytól nyer sugallatot, kik voltak, és mit tettek dicső ősei. Nemzeti öntudata azonban sokkal magasabbra volna felfokozva, ha szétnézve e hazában, sűrűbben látná a régi kor építési emlékeit. Eszébe jutna neki, hogy ezen kastélyban, e várban laktak egyszer nagynevű főurai, kiknek tetteivel a hon történetlapjai telvék; itt ezen kaputorony, ezen bástya, ezen erőde visszafoglalása az ellenségtől mennyi veszélylyel járt; hát még mennyi drága életbe, vérbe, munkába és pénzbe került fenn- és megtartásuk! Gondolják meg az illetők, hogy az ily eszmék mennyire szilárdítják a nemzeti öntudatot, mennyire összeforrasztják a nemzet tagjait egy testté. Mily büns feledékenység, mily háládatlanság tehát ez azon emberektől, azon „mindig hű“ városi polgároktól, kik gondatlanul a régi épületek leromboltatását határozzák. Adja az ég, ne mondassuk azt, hogy Ipolyi Arnold egy századdal később született, mint nemzeti emlékeink iránti kegyelete érdekében óhajtanunk kelle. Bécsben egy ugynevezett „k. k. Central-Commission zur Erhaltung der Baudenkmale“ életbe léptetett, melytől ugyan némi érdemeket el nem akarunk vitázni, de Magyarországra nézve annak üdvös hatása alig mutatkozott még eddig, és többnyire csak arra szorítkozott, hogy a meglevő emlékek rajzát vagy leírását közölte. A dűledező építési emlékek fenntartására tudunkra eddig semmit sem tett. Oka részint pénzalapjának szűk voltában, részint abban keresendő, hogy a bizottmány tagjai nagyobb figyelemmel kísérik azon tartomány régészeti nevezetességeit, melyben ők születtek, mintsem Magyarországeit. Addig tehát, míg kedvezőbb viszonyok közt hazánkban is létesülhetne a régi építmények fenntartására ügyelő bizottmány, kísérjük figyelemmel Ipolyi Arnoldnak nem csak tudományos, de gyakorlati fontossággal is bíró buvárlatait, és legyünk fogékony kebellet az ő tanácsai iránt. A mi Győr városának kaputornyát illeti, melynek lerombolásáról már évek előtt halottunk rebesgetni, ezt talán még meglehetne menteni, ha derék történetnyomozónk Ráth Károly a városi községnél ez értelemben lépéseket tenne. Hivatottsága e közbejárásra készséggel fog elismertetni.

— Hallik, hogy a Tomory Anasztáz ur által tervezett magyar Shakespeare emlékművet létesül. Így a Kisfaludy Társaság, melynek az régi eszméje, üres tért fog találni, s minden hivatott erő közremunkálását reménylheti. E társaságnak Albert főherceg Ö Fensége különös részvétele mellett legfelsőbb helyről megerősítettése már most két éve volt elvégezve, s így a cs. k. végleirat mielőbbi leérkezéneket bizton tekinthetünk elibe.

Temesvári újdonságok.

* A mult héten a legnagyobb örömben részesültünk, a melyben lapszerkesztő részesülhet. Számos előfizető t. i. jelentette magát, és vállalatunk jövőjére nézve már most szebb kilátásokat nyitott. Midőn mi ezen részvétben szilárd törekvésünk méltánylását tekintenők, egyszersmind különös örömmel látjuk azt, hogy előfizetőink névlajstromában hazánk legfényesebb családnevei vannak képviselve, — azon családnevek, miknek hangzata édesebb mint a legszebb zene, miknek

hatalmára büszkén dobog a magyar szív. Ezen tapasztalt részvét buzdításul fog szolgálni, hogy mennyire viszonyaink és erőnk engedik, nemzetünk legszentebb érdekeinek czentul is legyünk leghivebb szószólói. Csak egy baj adta magát elő ezen legutóbbi pártfogás következtében, t. i. hogy lapjaink maradványa most az első évnegyed végével kevesebb lévén, valamennyi ujonnan jelentkező t. c. előfizetőnek teljes számu példányokkal a multa nézve nem szolgálhattunk.

* A városi község, mely 1000 forintot szavazott a magyar akademia javára, figyelmeztetvén a cs. k. helytartóság által; vajjon nem volnának-e sürgetősb kiadásai, és kéréstetvén, e tőkét vajjon mily forrásból fogja fedezni, oda nyilatkozott, hogy a községi szükségek ellátásáról a 1000 évre gondoskodva van, minthogy azonban az említett 1000 forint-ról jelenleg csakugyan nem rendelkezhet, a következő év költségvetésébe fog ezen aláirt töke bevétetni, és így a kifizetés megtörténhetik.

* Szerdán a zenecyület hangversenyt tartatott az egyleti tagok számára.

* Hogy mennyire akadályozzák a Béga csatornán évenként elővett javítási munkálatok a hajózást és kereskedelmi forgalmat, érintettük már lapunk 8-ik számában. Azóta több kereskedő csakugyan folyamodott, miszerint a kostilyi zsilip elzáratása június haváig napoltassék el. A helytartóság erre oly választ adott, hogy ezen elnapolás tulnyomó közérdekek tekintetéből csak március végeig megengedhető. Egyébaránt az elhalaszthatlan javítások ideje alatt korántsem egészen szüntetik meg a hajózást, miként a folyamodók hiszik, mert ezen idő alatt csak a Temes vizének a csatornába folyása akadályoztatik, mg a Bégavölgy vizei csakugy mint különben folyhatnak a hajózási csatornába. Minthogy azonban a tavasi hónapok alatt rendes viszonyok közt, a Béga vizmennyisége a hajózásra elégséges, — legalább a mennyire ez mérsékelttebb teherrakodásokkal történik, — a hajózás tökéletes megszakadásáról a javítási munkálatok ideje alatt éppen nem kell tartani.

* Nem kis részvétet költött körünkben egy itt is általános ismert és becsült derék hazánkfiának, A., vidéki közbirtokos urnak elmebetegsége. Ámbár tévelygei vig természetűek, mennyiben mulatni és nevetgélni szokott, e csapás mégis mind az illetett, mint családja irányában terjedt sajnálat és rokonszenvet ébresztett.

* Széles e földön egy találjuk, hogy a vasutak nemcsak a vidékeket, ugy specialiter a városokat is emelik, melyeknél állomásait tartják, sőt egész külvárosokat teremtenek, vagy vonják maguk felé az utcák folytatásait. Hazánk itt is kivételt képez, mennyiben eltekintve egyes esetektől, nem igen látszik meg városainkon, melyik utcáik közelében van a pályafő, ámbár a külföldön ezek utját első rangu palotasorok jelelik. Hogy névszerint a mi igénytelen Jósefvárosunk rövid 3 év alatt mint egy varázsilletésre világvarossá alakuljon, arra senki sem tartott igényt, de hogy a vasuthoz, mint a világ utjához vezető utcái az idegenekre való tekintet miatt is kissé több helyrendőrségi ügyelet alatt tartassanak, ezt városunk becsületét szívékon hordó polgáraink joggal megvárhatják a hatóságtól. Igaz, hogy a sáros időben egyedüli közlekedési ut, a harang-utca kiköveztetett, habár elég kontárul, de hogy a város mindjárt az utca második udvarában oly megnevezetlen házat tür, mi az érkező vendégnek nem a legszebb első benyomást nyújtja rólunk, a Bántáság fővárosáról, az alig megbocsátható. A további reflexiót az illetőkre bizzuk.

* Husvétutáni héten Temesvárott is a bántási és horvátországi szűkölködők felsegélésére, sorsjátékkal egybekötött táncvigalom fog tartatni a városi színházteremben. A minden osztályt képviselő rendezők tegnap tartottak tanácskozmányt.

*** Színházi előadások: Március 20-án „a velencei kalmar“ Shakespeare színházi játéka, Bandmann ur jutalmára, ki Shylok szerepében fellépett. Ezen szerepét tisztelt színészünk

bátran jobbjai közé számíthatja, mert eltekintve attól, hogy több ízben erős rázkodások által hatás után kapkodott és azt éppen a miatt el nem érte, mégis a nagy britt költő által jellemzett gyűlölettel, fűsvény, kaján és kegyetlen zsidót igen jól ábrázolá. A költői alakok helyes megértését Bandmann urtól el nem lehet vitázni, azonban óhajtanunk kell, hogy az erős, kirívó színeket mérsékeltebben használja, és távol se higye azt, hogy a nagy közönségnek erre szükség van. A mit rendesen nagy közönség alatt értenek, az különben se jó a classicus szindarabok előadására — miként ezt ma is fájdalommal tapasztaltuk, — a mely pedig az ilyenekre megjelenik, az a közönség a finomabb vonásokat is megérti, sőt éppen azért látogatja ilyenkor a színházat, hogy finomabb jellemrajzásokban gyönyörködhessenek. A többi szereplők: Lazzar (Bassanio), Folnes (Antonio), Strampfer (Gratiano) Stampfl (Lancelot) urak, és Lenz k. a. (Porzia), kielégítették várakozásunkat. — Március 22-én „Don Juan“ Mozart operája, Reichmann József és Tillmetz Lajos énekesek jutalmára. Gyenge előadás, gyenge látogatás. Március 23-án „Freischütz“ Weber operája; Ferenczi Isabella utolsó föllépte. Március 24-én „Das Mädchen von Elisonzo“ egy felvonásos új opera Offenbachtól. A zene jeles, az énekesek közt csak Stampfl érdemel dicséretet. Ezután „Haimann Levi“ egy felvonásos bohózat, melyet Stampfl ur remek komikája fűszerezé. Végre „Die Natur-Grille“, a Birchpfeiffer-féle tücsök elég jó parodiája, mely közönségünket vig hangulatban tartá. A mai előadás Sachs Mária k. a. jutalomjátéka volt. Közönség kivált a páholyokban kevés.

* Hetivásári árak március 23-án a kereskedelmi kamara jegyzetei szerint: Buza 4 ft. 90, 4 ft. 70 kr., 4 ft. — Kétszeres 3 ft. 50, 3 ft. 25 kr., 3 ft. — Rozs 3 ft., 2 ft. 90, 2 ft. 50 kr. — Arpa 2 ft. 10 kr., 2 ft., 1 ft. 90 kr. — Zab 1 ft. 50 kr. — Tengeri 2 ft. 60 kr. — Repce 5 ft. merőnkint. Borszesz fokja hordóval együtt 54 kr. Új hozatal a tavaszi időszak dacára kevés volt, a természetek jobb árakat várnak. Buza nem nagy mennyiségben ment a molnárok kezébe. Bőrök, Gyapju, Faggyu, Juhbőrök, magas árakon keltek, és igen kaposak voltak.

A PESTI LÓVERSENYEK SOROZATA 1860.

(Május 28. 30. 31.)

(Folytatás)

IV. Második császárdíj 600 es. kir. ausztriai arany.

Futhat az ausztriai birodalomban született és nevelt minden mén és kanca. — 2 1/2 mérföld. — Tétel 150 for., 75 forint bánat; ha azonban a bánat a verseny előtt egy hónappal bejelentetik, csak 30 for. — Teher: 3é. 90 ft.; 4é. 110 ft.; 5é. 116 font; 6é. és idősbre 120 ft.; kancára 3 fonttal kevesebb. — Az ausztriai birodalmon kívül nevelt lovakra, azaz melyek anyjok méhében mint csikók hozattak a belföldre, 3 fonttal több. Egy első vagy második császárdíj nyerőjére 4 fonttal, két ily díj nyerőjére 6 fonttal, három vagy több ily díj nyerőjére 8 fonttal több. — A tét- és bánatpénzek fele az első, fele a második lóé. Nevezés: mart. 31.

V. Széchenyi-díj: 100 arany.

Futhat minden mén és kanca. 1600 öl. 3é. 92 ft. 4é. 107 ft. 5é. 114 ft. 6é. 118 ft., idősbre 120 ft., kancára 2 fonttal kevesebb. Lóra, mely már díjat nyert, 5 fonttal több. Tét 10 ar. fele bánat. A tétössz 40 aranyig a második lóé, azon felül az elsőé. Bejelentés március 31-ig.

Harmadik nap. Csütörtök, május 31.

I. Batthyányi-Hunyady-díj: 200 arany.

Futhat minden ló; 1 ang. mf. 3é. 92 ft.; 4é. 107 ft., 5é. 114 ft., 6é. 118 ft. idősbre 120 ft. Ménre 2 fonttal több. Tét: 20 arany; fuss vagy fizess. A tétössz 40 aranyig a második lóé, azon felül az elsőé. Bejelentés a futás előtt 3 nappal.

II. Asszonyságok díja 200 arany

száz arany értékű serlegben; ez a tét- és bánatössz az első lóé, leszámítván 50 aranyat, mely a másodiké. Futhat minden ló. Egyszer körül 20 öllel a nyerőpont előtt kezdve. — Tét: 10 arany „fuss vagy fizess.“ Teher: 3é. 110 font; 4é. 125 font. 5é. 130 font; 6é. és idősbre 135 font; ménre 2 fonttal több; angol telivérre külön 5 fonttal több. Lóra, mely futás végett gyepen sehol meg nem jelent, 5 fonttal kevesebb, bécsi díj nyerőjére ugyanazon évben 3 fonttal több. Urlovarok a szokott színekben. Bejelentés márc. 31 ig

(Folytatás következik.)

Kiadó és felelős szerkesztő Pesty Frigyes.

H I R D E T É S E K .

13115 sz.

6 sz.

Cs. kir. szabadalm. osztrák állami vasúttársaság.

A t. c. utazók, kik a cs. kir. szabadalm. első Duna-Gőzhajózási-Társaság gyorshajóival Galaczból minden hétfőn délutáni órákban Báziasra megérkeznek, vasuton azonnali tovább szállítására azon intézkedés történt, hogy minden hétfőn Báziasról személyszállító vonat indítassék el, és az alább kimutatott módon vezetettve, forgalomba menjen:

Állomások	Óra	Perc	Nap ideje
Bázias Elindulás	5	30	Délután
Temesvár „	9	55	Estve
Szeged „	1	56	Délután
Cegléd „	5	50	Reggel
Pest „	9	—	„
Pozsony „	3	49	Délután
Bécs Megérkezés	5	56	„

A gyorshajók elkésése esetében a t. c. utazók továbbindítása különvonatok segédelmével fog eszközöltetni. A cs. kir. szabadalm. első Duna-Gőzhajózási-Társaság minden szombaton Orsováról Báziasra megérkező utazók-hajójára nézve a

személyek továbbszállítása a mindennap Báziasról délután 3 óra 30 perckor elinduló vegyes vonattal történik, a mely a gőzhajó elkésése eseteiben annak megérkezésére várakozni fog. Bécs március 20-án 1860.

(1—3)

A főigazgatóságtól.

8200. szám.

5. sz.

Cs. k. szabad. osztrák államvasúttársaság.

H I R D E T É S .

F. évi február 18-ától kezdve további rendelkezésig a második számú személyvonat minden szombaton estveli 5 óra. 30 perckor Báziasról Temesvárra el fog indítatni, mely is a cs. kir. szabad. első Dunagőzhajózási társaság Orsováról jövő személyszállító hajójával érintkezvén, az utaztatási kapcsolatot a 2-ik számú személyvonattal Temesvárról Bécsig létre hozza. A hajónak nagyobb elkésési eseteiben a t. c. utazók külön vonattal Temesvárra fognak hozatni, hogy a 4-ik számú vegyes és személyvonathoz csatlakozhassanak, mely onnan reggeli 5 óra 30 perckor Pestre és Bécsbe elindul.

Bécs február 17-én 1860.

(3—3)

A főigazgatóságtól.